

Sue Bentley

Várázslatos kiskutya

VIDÉKI
KALAND

Beth nem igazán élvezi a nyári vakációt. Nagynénje és nagybátyja farmján tölti napjait, unokatestvére pedig folyton megtréfálja. De aztán egy távoli világból megérkezik egy fekete-fehér foltos, csillogó sötétkék szemű kutyakölyök. Vihar valójában egy bűvös farkas, aki Beth segítségére szorul, és aki a kislányban fantasztikus baráttra lel.

„A farkasok klasszak, a szüleimmel örökbe is fogadtunk egyet az állatkertben! Vihar is nagyon menő, amikor átváltozik igazi alakjába!”

Kevin

„Nekünk is van egy kutyusunk otthon, de biztos akkor változik át, amikor nem látjuk!”

Lujzi

Sue Bentley

Varázslatos kiskutya

VIDÉKI KALAND

— részlet —

★ Prológus ★

Vihar megállt, és szomjasan lefetyelte a két jégtömb között gyorsan csörgedező, tiszta vizet. Jó érzés volt újra a saját világában lenni.

De az ifjú, ezüstszürke farkas boldogsággal csupán egy pillanatig tartott, mert eszébe jutott az anyukája, Canista, aki megsebesült és bujkált.

Hirtelen rémisztő üvöltés visszhangzott a jeges szélben.

– Árnyék! – riadt meg Vihar. Rájött, hogy a vad, magányos farkas a közelben jár.

Fényes villanás és szédítő arany szikraeső látszott. Ahol az előbb Vihar állt, most egy kicsi, bolyhos, fekete-fehér, éjkék szemű border collie gubbasztott.

Vihar kétségbeesetten remélte, hogy kis-kutya álcája megvédi őt a gonosz Árnyéktól. Pici hasát a földre szorította, és bemászott a hóborította bokrok közé.

Sötét alak furakodott át a bokrok között, hófelhőt vert fel maga körül, és Vihar apró szíve egy pillanatra megállt. Árnyék rátalált!

De a magányos farkas sötétszürke pofája és könnyörtelen fekete szeme helyett Vihar ismerős ezüstszürke arcot és csillogó arany-szemeket látott.

– Anya! – vakkantotta megkönnyebbülten.

– Örülök, hogy ép és egészséges vagy, fiam, de veszélyes időben tértél vissza – mondta Canista meleg, bársonyos morgással. Pofájával megsimogatta az álcázott fekete-

fehér kölyök pofiját, aztán élesen felvonyított fájdalomában.

– Árnyék mérgező harapása elszívta az erődöt! – Vihar halvány, apró aranyszikrákat fúj ki, amik leereszkedtek Canista sérült lábára, aztán eltűntek.

– Köszönöm, Vihar! A fájdalom enyhül. De most nincs időd segíteni nekem, hogy visszanyerjem minden erőmet. Menedd kell! Árnyék nagyon közel jár – morogta halkán Canista.

A kiskutya apró kölyöktestét szomorúság öntötte el, amikor eszébe jutott halott édesapja, az alomtestvérei és az egykor büszke Holdmancs-falka, ami mostanra széthullott. Éjkék szeme dühösen megvillant.

– Egy napon majd ott fogok állni melletted, és szembeszállok Árnyékkal!

Canista büszkén bólintott.

– De addig el kell rejtőznöd a másik világban! Használd ezt az álcát, és térj vissza, amikor a varázserőd erősebb!

Újabb vad üvöltés szelte át a levegőt.

– Tudom, hogy itt vagy a közelben! Gyere elő, és vessünk véget ennek! – morogta Árnyék fenyegetően.

– Most menj, Vihar! Mentsd magad! – sürgette Canista.

A kicsi fekete-fehér kölyökkutya szőrében aranyló szikrák gyúltak. Vihar halkan nyüszített, amikor érezte, hogy nő benne a varázserő. Ragyogó aranyfény áradt szét körülötte. És egyre fényesebb és fényesebb lett...

★ 1. fejezet ★

Beth Hollis riadtan ébredt, és felnézett az ismeretlen, alacsony, fekete gerendákkal tagolt, fehér mennyezetre. Eső verte az ablakot, és odakintről madárdalt, állatok hangját és embereket hallott.

Beth lassan ráismert a Felvég farm padlásszobájára, ami nagynénje és nagybátyja házában volt. Addig marad itt, míg a szülei vissza nem térnek.

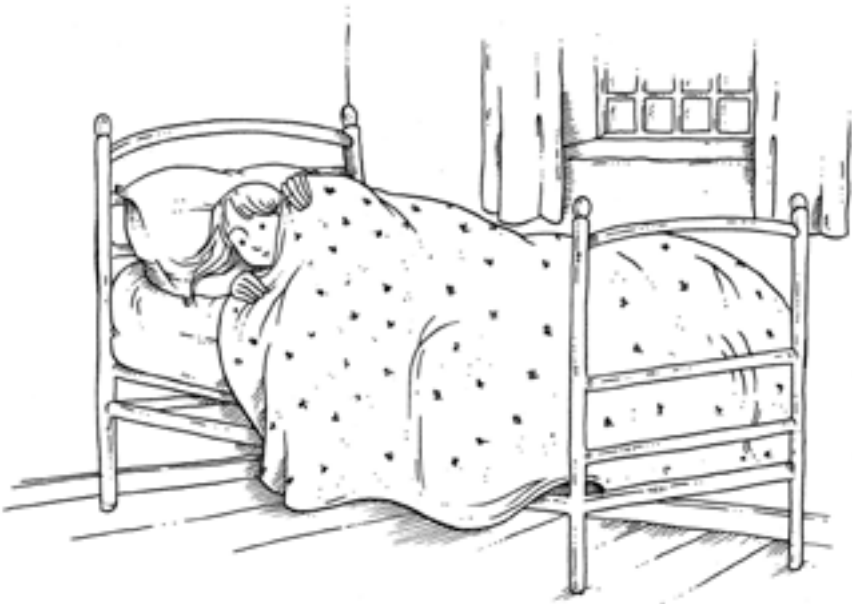
A szobában még sötétség honolt, és egy szellőkéstől erősebben verte az eső az abla-

kot. Beth a fejére húzta a takarót, és újra öszszegömbölyödött a puha melegségben.

Hirtelen kivágódott a szoba ajtaja. A kislány hallotta, hogy tompa léptek közelednek az ágyához, aztán hűs levegő csapta meg, amikor félrehúzták a paplant.

– Hasadra süt a nap! – kiáltotta egy csintalan hang. – Egy farmon korán indul a reggel!

– Hé! – méltatlankodott Beth, és hirtelen felült.

Martin Badby, magas, sötét hajú unokatestvére pimaszul vigyorgott le rá.

– Add vissza! – követelte Beth, és kezével kalimpálva a fiúra vetette magát.

– Esélyed sincs! – kiabált Martin, és hátrált. Átdobta a paplant a szobán, el a kislány keze ügyéből.

Beth haragra gerjedt. Martin tizenkét éves volt, három évvel idősebb nála, de néha úgy viselkedett, mintha inkább hat lenne. Szeretett buta vicceket elsütni mások, főleg a kisebb unokatestvérei kárára.

– Ez nagyon gonosz dolog volt! – füstölgött a kislány.

– Igen? Akkor perelj be! – vágta rá Martin vidáman. – Akkor lejössz?

Beth ült az ágya közepén, és karba tette a kezét.

– Nem, nem megyek! Em néni azt mondta, hogy az első napomon nem kell korán kelnem!

– Csak azért, mert tegnap este duzzogtál. Hallottalak beszélgetni az anyukáddal és apukáddal, mielőtt elmentek: „Jaj, nekem! Szörnyű, hogy itt kell maradnom az unalmas, öreg Felvégen!” – utánozta buta, nyivákolós hangon.

– Nem így beszélek! – tiltakozott Beth, és érezte, hogy elvörösödik. – Egyébként neked hogy tetszene, ha rokonokhoz kerülnél, míg a szüleid két hétre elrepülnek Amerikába?

Martin a szemét forgatta.

– Nem épp Disney Worldbe mennek, igaz? Csak valami uncsi üzleti útra.

– Én akkor is el akartam őket kísélni! – dohogott Beth. Soha nem volt távol a szüleitől, kivéve, amikor néha egy barátjánál pizsamapartizott, és most nagyon hiányoztak neki.

– Ez ám az önzés! Rám egyáltalán nem is gondolsz? – morgolódott Martin.

Beth értetlenül ráncolta a homlokát.

– Mi van veled?

– Hát, nekem *el kell viselnem téged*, igaz? Anya és Apa gyakorlatilag megparancsolta, hogy vigyázzak rád. Pont arra vágytam, hogy a dinka, elkényeztetett unokatestvérem a nyakamon lógjon. Hát, nem!

– Nagyon köszönöm! Próbálok nem az utadba kerülni! – kiáltott fel Beth felháborodva. Felpattant az ágyról, és odatrappolt a szekrényhez. – Lennél szíves kimenni? Fel akarok öltözni!

– Nem úgy volt, hogy fel sem kelsz? – gúnyolódott Martin.

– Meggondoltam magam. Az elkényeztetett unokatestvérek folyton ezt csinálják – jelentette ki Beth határozottan.

– Nekem nyolc! – Martin kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

Beth grimaszolt a zárt ajtónak. Elfelejtette, milyen idegesítő tud lenni az unokatestvére,

aki, úgy tűnt, egyáltalán nem örül, hogy itt van. A kislány még jobban elszontyolodott, amikor arra gondolt, hogy végtelen hosszú két hét vár rá.

★ ★ ★